

N:o 58.

Af herr **Strömberg**, i anledning af *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om skogsaccis.*

I *Kungl. Maj:ts* nådiga proposition till Riksdagen n:o 112 med förslag till lag om skogsaccis stadgas i lagens § 4, att taxering till skogsaccis verkställas af *kommunalnämnden* samt har till ändamål att genom uppskattning fastställa virkets »skogsvärde».

Departementschefen framhåller i sitt yttrande till statsrådsprotokollet öfver förslaget, att han anser denna uppskattning lämpligen kunna anförtros åt kommunalnämnderna, då han »ej hyser något tvifvel om dessa nämnders sakkunskap på området», såsom bestående »till öfvervägande del af jordbrukare, hvilka ju i regel måste förutsättas hafva kännedom om skogsafverkning och utbytet däraf samt om gällande pris å skogsalster».

Enligt hans mening »måste kommunalnämnden tilltros att med samvetsgrannhet och objektivitet verkställa uppskattningen».

Utan att på något sätt vilja draga i tvifvelsmål kommunalnämndernas önskan att så samvetsgrant och rättvist som möjligt verkställa ifrågavarande uppskattning, kan jag dock icke dela departementschefens uppfattning, att därtill behöflig sakkunskap, särskildt hvad beträffar värdesättning af olika virkesslag, finnes inom dessa korporationer.

De bestå visserligen ofta nog till öfvervägande del af jordbrukare, men dessa torde i mycket få fall besitta kompetens att bedöma, hvilket värde på rot för olika virkesslag svarar mot å af dessa skogsalster till-

verkade varors efter växlande konjunkturer på världsmarknaden varierande värde.

I allmänhet torde väl snarare kunna sägas, att sådan sakkunskap *icke* där är till finnandes, och i de fall, där motsatsen är rådande, torde vanligen sakkunskapen vara representerad genom något ombud för innehafvaren af större skogsareal inom kommunen, hvilket ombud dock vid ifrågasvarande taxering är och måste vara jäfvig, hvarigenom hans sakkunskap därvid ej kan komma nämnden till godo.

Enligt min mening måste det därför, såväl med hänsyn till det allmännas kraf på en fullt effektiv taxering som ej minst med hänsyn till den enskildes rätt att ej blifva för högt uppskattad (hvaruti, om det skett, ju alltid är mycket svårt och i alla händelser förenadt med ej obetydligt besvär att genom klagan till högre instanser vinna rättelse) vara förenadt med ej ringa risk att lägga en så ömtålig sak som denna skogsaccis-taxering i för ändamålet så föga sakkunniga händer som kommunalnämndernas.

Visserligen måste å andra sidan medgifvas, såväl att kommunalnämnderna i vissa hänseenden kunna anses lämpade för uppdraget i fråga, då de dels böra ega god kännedom om under året i kommunen skedda afverkningar, som böra accistaxeras, dels hafva om händer beräkning och utdebitering af kommunens öfriga skatter och pålagor, bland hvilka ju denna skogsaccis skall ingå, som också att mot öfriga ifrågasatta sätt för accistaxeringen, vare sig inrättande af särskilda taxeringsnämnder, uppdragets läggande på de nuvarande taxeringsnämnderna eller anordnande af för ändamålet särskildt utsedda »markegångsnämnder» m. m., befogade och tungt vägande skäl kunna anföras, men om uppdraget skall öfverlämnas åt kommunalnämnderna, bör, synes mig, dessa åtminstone tillföras den sakkunniga hjälp, som möjligen står att vinna.

»Sakkunnig» i nu ifrågavarande hänseende måste i främsta rummet länets skogsvårdsstyrelse anses vara, och då torde äfven vara lämpligt, att denna sakkunskap i någon mån tages i anspråk för ifrågavarande ändamål, åtminstone i så måtto, att skogsvårdsstyrelsen till ledning för kommunalnämnderna vid deras värdesättning af skogsprodukterna tillhandahåller dem en af styrelsen, med stöd af skedda försäljningar eller i öfrigt kända förhållanden, för vissa platser i olika delar af länet uppgjord skogsvärdesättning af de accispliktiga virkesslagen.

Med kännedom om väglängden från dessa platser till respektive af-sättningsorter, bör det sedan för kommunalnämnden i de fall, då ej på

annat sätt kánnedom om verkliga várdet kan vinnas, ej blifva alltför svårt att, med ledning af denna skogsvárdsstyrelsens värdesättning och med hánsyn tagen till resp. skogstrakts láge och andra inverkande omständigheter, ásätta skogsprodukterna från densamma ett något så när riktigt värde, så att taxeringen blir i möjligaste mån jämlik och rättvis.

För skogsvárdsstyrelsen åter torde en sådan värdesättning ej möta afsevärda svårigheter, hvadan ett álággande dárom ej torde anses betungande.

På grund af hvad jag anført, tillåter jag mig föreslå,

att Riksdagen behagade besluta, att till § 4 i af Kungl. Maj:t föreslagna lag om skogsaccis måtte göras följande tillágg:

Till ledning vid fastställandet af detta »skogsvárde» skall lánets skogsvárdsstyrelse árligen före den 1 april till kommunalnámnnderna i lánets öfverlámnas af styrelsen med stöd af kända förhállanden för några (minst fem) i olika delar af lánets belágna platser beráknadt sådant skogsvárde för i deklarationsformuláret upptagna virkesslag, med angifvande därjámfte af afståndet från de afsedda platserna till beráknad afsättningsort.

Stockholm den 23 april 1908.

O. M. Strömberg.